

62019CJ0931

TEISINGUMO TEISMO (dešimtoji kolegija) SPRENDIMAS

2021 m. birželio 3 d. (*1)

„Prašymas priimti prejudicinį sprendimą – Apmokestinimas – Pridėtinų vertės mokestis (PVM) – Direktyva 2006/112/EB – 43 ir 45 straipsniai – Direktyva 2006/112/EB, iš dalies pakeista Direktyva 2008/8/EB – 44, 45 ir 47 straipsniai – Paslaugų teikimas – Susiejimo vieta mokesčių tikslais – Švoka „nuolatinis padalinys“ – Nekilnojamojo turto valstybėje narėje nuoma – Nekilnojamojo turto savininkas, turintis savo buveinį Džersio saloje“

Byloje C-931/19

dėl Bundesfinanzgericht (Federalinis finansų teismas, Austrija) 2019 m. gruodžio 20 d. sprendimu, kurį Teisingumo Teismas gavo 2019 m. gruodžio 20 d., pagal SESV 267 straipsnį pateikto prašymo priimti prejudicinį sprendimą byloje

Titanium Ltd

prieš

Finanzamt Österreich, buvusį Finanzamt Wien,

TEISINGUMO TEISMAS (dešimtoji kolegija),

kurį sudaro kolegijos pirmininkas M. Ilešič, teisėjai E. Juhász (pranešėjas) ir C. Lycourgos,

generalinis advokatas G. Hogan,

kancleris A. Calot Escobar,

atsižvelgęs į rašytinį proceso dalį,

išnagrinėjęs pastabas, pateiktas:

–

Austrijos vyriausybės, atstovaujamos A. Posch, F. Koppensteiner ir J. Schmoll,

–

Europos Komisijos, atstovaujamos L. Mantl ir R. Lyal,

atsižvelgęs į sprendimą, priimtą susipažinus su generalinio advokato nuomone, nagrinėti bylą be išvados,

priima šį

Sprendimą

Prašymas priimti prejudicinį sprendimą pateiktas 2006 m. lapkričio 28 d. Tarybos direktyvos 2006/112/EB dėl pridėtinės vertės mokesčio bendros sistemos (OL L 347, 2006, p. 1), iš dalies pakeistos 2008 m. vasario 12 d. Tarybos direktyva 2008/8/EB (OL L 44, 2008, p. 11, toliau – iš dalies pakeista Direktyva 2006/112), išaiškinimo.

2

Šis prašymas pateiktas nagrinėjant Titanium Ltd, steigtos Džersyje, ir Finanzamt Österreich (Austrijos mokesčių administratorius, buvęs Vienos miesto mokesčių administratorius, Austrija, toliau – mokesčių administratorius) ginčą dėl pajamų iš Austrijoje esančio pastato nuomos apmokestinimo pridėtinės vertės mokesčiu (PVM) už 2009 ir 2010 mokesčius metus.

Teisinis pagrindas

Sąjungos teisė

Direktyva 2006/112

3

Direktyvos 2006/112 V antraštinės dalies „Apmokestinamųjų sandorių vieta“ 3 skyrius „Paslaugų teikimo vieta“ apimti 43–59 straipsnius.

4

Direktyvos 2006/112 43 straipsnyje buvo numatyta:

„Paslaugų teikimo vieta laikoma ta vieta, kur paslaugų teikėjas turi steigėjas savo verslą arba turi nuolatinį padalinį, iš kurios teikia paslaugas, arba, nesant tokios verslo vietos ar nuolatinio padalinio, vieta, kur jis turi nuolatinį gyvenamąjį vietą arba kur paprastai gyvena.“

5

Šios direktyvos 45 straipsnyje buvo nurodyta:

„Su nekilnojamuoju turtu susijusių paslaugų, įskaitant nekilnojamojo turto agentų ir ekspertų paslaugas, bei statybos darbų parengimo ir koordinavimo paslaugų, pavyzdžiui, architektų ar statybos vietoje priežiūrą vykdančių firmų paslaugų teikimo vieta yra ta vieta, kur yra tas nekilnojamasis turtas.“

6

Direktyvos 2006/112 193 straipsnyje buvo nustatyta:

„PVM moka apmokestinamasis asmuo, vykdamas apmokestinamą prekių tiekimą ar paslaugų teikimą, išskyrus 194–199 ir 202 straipsniuose nurodytus atvejus, kai PVM moka kitas asmuo.“

7

Šios direktyvos 194 straipsnyje buvo nurodyta:

„1. Kai apmokestinamą prekių tiekimą arba paslaugų teikimą vykdo apmokestinamasis asmuo, kuris nėra steigėjas valstybėje narėje, kurioje jis turi mokėti PVM, valstybės narės gali numatyti, kad prievolę sumokėti PVM tenka asmeniui, kuriam prekės yra tiekiamos ar paslaugos yra

teikiamos.

2. Valstybės narės nustato 1 dalies sąlygas.“

8

Tos pačios direktyvos 196 straipsnyje buvo numatyta:

„PVM moka bet kuris apmokestinamasis asmuo, kuriam teikiamos 56 straipsnyje nurodytos paslaugos, arba bet kuris asmuo, kuris yra registruotas PVM mokėtoju valstybėje narėje, kurioje priklauso mokėti PVM, ir kuriam teikiamos 44, 47, 50, 53, 54 ir 55 straipsniuose minėtos paslaugos, jei jas teikia toje valstybėje narėje neįsteigęs apmokestinamasis asmuo.“

Iš dalies pakeista Direktyva 2006/112

9

Nuo 2010 m. sausio 1 d. Direktyva 2008/8 iš dalies pakeitė Direktyvą 2006/112, visą pirmą jos nuostatą, esančias V antraštinės dalies 3 skyriuje ir 196 straipsnyje.

10

Iš dalies pakeistos Direktyvos 2006/112 44 straipsnyje nustatyta:

„Paslaugų teikimo apmokestinamajam asmeniui, veikiančiam kaip toks, vieta yra ten, kur tas asmuo yra įsteigęs savo verslą. Tačiau, jei tos paslaugos yra teikiamos apmokestinamojo asmens nuolatiniam padaliniiui, esančiam kitoje vietoje nei ta, kur jis yra įsteigęs savo verslą, šių paslaugų teikimo vieta yra ten, kur yra tas nuolatinis padalinys. Nesant tokios verslo ar nuolatinio padalinio vietos, paslaugų teikimo vieta yra ten, kur apmokestinamasis asmuo, kuris gauna tas paslaugas, turi nuolatinį gyvenamąjį vietą arba kur paprastai gyvena.“

11

Šios direktyvos 45 straipsnyje numatyta:

„Paslaugų teikimo neapmokestinamajam asmeniui vieta yra ten, kur paslaugų teikėjas yra įsteigęs savo verslą. Tačiau, jei tos paslaugos yra teikiamos iš paslaugų teikėjo nuolatinio padalinio, esančio kitoje vietoje nei ta, kur jis yra įsteigęs savo verslą, šių paslaugų teikimo vieta yra ten, kur yra tas nuolatinis padalinys. Nesant tokios verslo ar nuolatinio padalinio vietos, paslaugų teikimo vieta yra ten, kur paslaugų teikėjas turi nuolatinį gyvenamąjį vietą arba kur paprastai gyvena.“

12

Minėtos direktyvos 47 straipsnis išdėstyta taip:

„Su nekilnojamuoju turtu susijusių paslaugų, įskaitant ekspertų ir nekilnojamojo turto agentų paslaugas, apgyvendinimo paslaugas viešbučiuose ar panašiuose veikiančiuose staigose, pavyzdžiui, poilsivietėse ar stovyklauti rengtose vietose, teisės naudoti nekilnojamąjį turtą suteikimą ir statybos darbų parengimo bei koordinavimo paslaugas, pavyzdžiui, architektų ir statybos vietoje priežiūrą vykdančių firmų paslaugas, teikimo vieta yra ta vieta, kur yra nekilnojamasis turtas.“

13

Iš dalies pakeistos Direktyvos 2006/112 193 ir 194 straipsniai yra identiški Direktyvos 2006/112

193 ir 194 straipsniams.

14

Iš dalies pakeistos Direktyvos 2006/112 196 straipsnyje nurodyta:

„PVM moka bet kuris apmokestinamasis asmuo arba neapmokestinamasis juridinis asmuo, registruotas PVM mokėtoju, kuriam teikiamos 44 straipsnyje nurodytos paslaugos, jei jas teikia apmokestinamasis asmuo, kuris nėra šios valstybės narės teritorijoje.“

gyvendinimo reglamentas (ES) Nr. 282/2011

15

2011 m. kovo 15 d. Tarybos gyvendinimo reglamento (ES) Nr. 282/2011, kuriuo nustatomos Direktyvos 2006/112 gyvendinimo priemonės (OL L 77, 2011, p. 1), 14 konstatuojamojoje dalyje tvirtinta:

„Siekiant užtikrinti vienodą apmokestinamųjų sandorių vietos nustatymo taisyklių taikymą, reikėtų patikslinti šias sąvokas: apmokestinamojo asmens verslo steigimo vieta, nuolatinis padalinys, nuolatinis gyvenamoji vieta arba vieta, kur asmuo paprastai gyvena. Atsižvelgiant [Europos Sąjungos] Teisingumo Teismo praktiką, nustatytus kuo aiškesnius ir objektyvesnius kriterijus turėtų būti lengviau šias sąvokas taikyti praktikoje.“

16

Šio gyvendinimo reglamento 11 straipsnyje nustatyta:

„1. Taikant Direktyvos 2006/112/EB 44 straipsnį, „nuolatinis padalinys“ – tai padalinys, kuris nėra šio reglamento 10 straipsnyje nurodyta verslo steigimo vieta, apibūdinamas kaip pakankamai nuolatinis ir turintis tinkamą žmogiškąjį ir techninį išteklių struktūrą, kad jis galėtų gauti šio padalinio poreikiams tenkinti teikiamas paslaugas ir jomis naudotis.

2. Taikant toliau nurodytus straipsnius, „nuolatinis padalinys“ – tai padalinys, kuris nėra šio reglamento 10 straipsnyje nurodyta verslo steigimo vieta, apibūdinamas kaip pakankamai nuolatinis ir turintis tinkamą žmogiškąjį ir techninį išteklių struktūrą, kad jis galėtų teikti savo teikiamas paslaugas:

a)

Direktyvos 2006/112/EB 45 straipsnis;

b)

nuo 2013 m. sausio 1 d. – Direktyvos 2006/112/EB 56 straipsnio 2 dalies antra pastraipa;

c)

iki 2014 m. gruodžio 31 d. – Direktyvos 2006/112/EB 58 straipsnis;

d)

Direktyvos 2006/112/EB 192a straipsnis.

3. PVM mokėtojo kodo turėjimo savaimė nepakanka, kad apmokestinamasis asmuo būtų

laikomas turiniu nuolatinu padalinu.“

17

Pagal gyvendinimo reglamento Nr. 282/2011, kuris sigaliojo dvidešimt dienų po paskelbimo, t. y. 2011 m. balandžio 12 d., 65 straipsniu šis reglamentas taikomas nuo 2011 m. liepos 1 d.

Austrijos teisė

18

Umsatzeuergesetz 1994 (1994 m. Apyvartos mokestiu statymas; BGBl. 663/1994; toliau UStG) (redakcija, taikyta iki 2009 m. gruodžio 31 d.) 19 straipsnio 1 dalyje buvo numatyta:

„Apmokestinamasis asmuo yra verslininkas 1 straipsnio 1 dalies 1 ir 2 punktuose nurodytais atvejais ir saskaitu fakturu išrašus asmuo 11 straipsnio 14 dalyje nurodytais atvejais.

Už kitas paslaugas (išskyrus federaliniu keliu naudojimo už atlygą toleravim?) ir už darbų tiekimą mokesti turi mokėti paslaugos gavėjas, kai:

–

paslaugas teikiantis verslininkas nacionaliniame teritorijoje neturi nei nuolatinės gyvenamosios vietos (sisteigimo vietos), nei vietos, kur asmuo paprastai gyvena, nei nuolatinio padalinio [Betriebsstätte] ir kai

–

paslaugos gavėjas yra verslininkas arba viešosios teisės reglamentuojamas juridinis asmuo.

Verslininkas, teikiantis paslaugas, yra atsakingas už šį mokestį.“

19

UStG (redakcija, taikytina nuo 2010 m. sausio 1 d.) 19 straipsnio 1 dalis suformuluota taip:

„Apmokestinamasis asmuo yra verslininkas 1 straipsnio 1 dalies 1 ir 2 punktuose nurodytais atvejais ir saskaitu fakturu išrašus asmuo 11 straipsnio 14 dalyje nurodytais atvejais.

Už kitas paslaugas (išskyrus federaliniu keliu naudojimo už atlygą toleravim?) ir už darbų tiekimą mokesti turi mokėti paslaugos gavėjas, kai:

–

paslaugas teikiantis verslininkas nacionaliniame teritorijoje neturi nei nuolatinės gyvenamosios vietos (sisteigimo vietos), nei vietos, kur asmuo paprastai gyvena, nei nuolatinio padalinio [Betriebsstätte], dalyvaujančios teikiant paslaugą, ir kai

–

paslaugos gavėjas yra verslininkas, kaip tai suprantama pagal 3a straipsnio 5 dalies 1 ir 2 punktus, arba viešosios teisės reglamentuojamas juridinis asmuo, kuris nėra verslininkas, kaip tai suprantama pagal 3a straipsnio 5 dalies 3 punktą.

Verslininkas, teikiantis paslaugas, yra atsakingas už mokestį.“

Pagrindinė byla ir prejudicinis klausimas

20

Titanium yra bendrovė, kurios buveinė ir administracijos vieta yra Džersyje ir kurios veiklos tikslas – nekilnojamojo turto, kito turto, būstų ir apgyvendinimo vietų valdymas.

21

2009 ir 2010 mokesčiais metais ši bendrovė išnuomojo pastatą, kurio savininkas ji buvo, Vienoje (Austrija) dviem Austrijos verslininkams.

22

Vykdydama šiuos sandorius, kurie buvo vieninteliai Titanium Austrijoje vykdomi sandoriai, ši bendrovė galėjo Austrijos nekilnojamojo turto valdymo bendrovę tarpininkauti, kiek tai susiję su paslaugų teikėjais ir tiekėjais, išrašyti sąskaitas fakturas už nuomos ir eksploatavimo išlaidas, tvarkyti komercinius registrus ir parengti PVM deklaravimo duomenis. Šias paslaugas galiojantis teikė ne Titanium priklausančiose patalpose.

23

Vis dėlto Titanium išsaugojo teisę priimti sprendimus sudaryti ir nutraukti nuomą, nustatyti ekonomines ir teises nuomos sąlygas, atlikti investicijas ir remontą, organizuoti jų finansavimą, pasirinkti trečiuosius asmenis, kurie teiks kitas paslaugas, ir galiausiai atrinkti, paskirti ir prižiūrėti patalpų pastatų valdymo bendrovę.

24

Nors Titanium manė, kad ji neturi mokėti PVM už nekilnojamojo turto nuomos veiklą, nes Austrijoje neturėjo nuolatinio padalinio, mokesčių administratorius nusprendė, kad išnuomotas nekilnojamas turtas yra toks nuolatinis padalinys, todėl nustatė, kad ši bendrovė turi sumokėti PVM už 2009 ir 2010 mokesčius metus.

25

Titanium pateikė Bundesfinanzgericht (Federalinis finansų teismas, Austrija) skundą dėl mokesčių administratoriaus sprendimo ir nurodė, kad, nesant darbuotojų, jos išnuomotas pastatas negali būti laikomas nuolatinio padalinio.

26

Savo ruožtu mokesčių administratorius pabrėžė, kad pagal Umsatzsteuerrichtlinien 2000 (2000 m. Apyvartos mokesčių gairės) verslininkas, Austrijos teritorijoje turintis nekilnojamojo turto, kuris nuomojamas apmokestinant PVM, turi būti laikomas nacionaliniu verslininku ir kad paslaugos gavėjas neprivalo mokėti mokesčių už šį sandorį. Nekilnojamojo turto nuomos atveju vis dar egzistuoja nuolatinis padalinys.

27

Šiuo klausimu prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas nurodo, kad nacionalinė nuostata, kurią jis turi taikyti, yra UStG 19 straipsnio 1 dalis, kurioje numatyta, kad mokesčių skola

perleidžiama paslaugos gavėjui, kai verslininkas neeksploatuoja savo verslo šalies teritorijoje arba joje neturi jokio nuolatinio padalinio (Betriebsstätte). Jis patikslina, kad šia nuostata nacionalinis teisės perkeltas ne tik Direktyvos 2006/112 196 straipsnis, bet ir 194 straipsnis.

28

Šis teismas taip pat pažymi, kad iš 1997 m. liepos 17 d. Sprendimo ARO Lease (C-190/95, EU:C:1997:374) ir 1998 m. gegužės 7 d. Sprendimo Lease Plan (C-390/96, EU:C:1998:206) matyti, jog sąvoka „nuolatinis padalinys“ reiškia, kad paslaugos teikėjas turi konkrečiai disponuoti savo darbuotojais ir kad rėmimosi kitos galimos monos darbuotojais nepakanka, kad būtų galima konstatuoti tokios sąvokos buvimą.

29

Šiuo klausimu prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas pabrėžia, kad keli Vokietijos mokesčių teismai yra nusprendę, kad, nors ir neeksploatuojant jokių žmogiškųjų išteklių, vėjo jėgainių parkas gali būti laikomas nuolatinio padaliniu, jeigu toks parkas turi didelę vertę ir yra maksimaliai pastovus. Vis dėlto jis nurodo, kad iki šiol Bundesfinanzhof (Federalinis finansų teismas, Vokietija) šiuo klausimu nepriėmė jokio sprendimo.

30

Taigi prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusiam teismui kyla klausimas dėl sąvokos „nuolatinis padalinys“, kiek tai susiję su veikla, kuriai, kaip nagrinėjama pagrindiniame byloje, vykdyti nereikia jokių techninių ir žmogiškųjų priemonių.

31

Tokiomis aplinkybėmis Bundesfinanzhof (Federalinis finansų teismas) nusprendė sustabdyti bylos nagrinėjimą ir pateikti Teisingumo Teismui šį prejudicinį klausimą:

„Ar sąvoka „nuolatinis padalinys“ turi būti suprantama taip, kad visada turi būti vykdyti žmogiškųjų ir techninių išteklių kriterijai, todėl padalinyje būtina turi dirbti paslaugos teikėjo personalo, ar konkrečiu atveju, sudarant apmokestinamą šalies teritorijoje esančio nekilnojamojo turto objekto nuomos sandorį, kuris yra tik pasyvioji paslauga, kuria paslaugos teikėjas leidžia tretiesiems asmenims daryti kažką, ko jis negali daryti be šio leidimo (Duldungsleistung), šis nekilnojamojo turto objektas laikytinas „nuolatinio padaliniu“ net ir nevykdžius žmogiškųjų išteklių kriterijaus?“

Dėl prejudicinio klausimo

Dėl priimtinumų klausimo

32

Austrijos vyriausybė tvirtina, kad Direktyvos 2006/112 45 straipsnis ir iš dalies pakeistos Direktyvos 2006/112 47 straipsnis, kuriuose numatyta, kad paslaugos, susijusios su nekilnojamoju turto, teikimo vieta yra vieta, kur yra turtas, turi būti taikomi pagrindiniame byloje, priešingai nei Direktyvos 2006/112 43 straipsnis ir iš dalies pakeistos Direktyvos 2006/112 44 straipsnis.

33

Remdamasis tuo ji daro išvadą, kad Direktyvos 2006/112 ir iš dalies pakeistos Direktyvos 2006/112 194 straipsnis taikytinas šioje byloje, o ne, kaip siūlo prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas, Direktyvos 2006/112 ir iš dalies pakeistos Direktyvos 2006/112 196

straipsnis.

34

Šiuo klausimu Austrijos Respublika tvirtina, kad Direktyvos 2006/112 ir iš dalies pakeistos Direktyvos 2006/112 194 straipsnis numato valstybių narių pasirinkimo teisę ir joms pavedę nustatyti šią nuostatą taikymo sąlygas ir nuspręsti, ar perkelti mokesčių skolų paslaugos gavėjui, todėl dėl Austrijos teisės aktų leidėjo pasirinkimo prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusių teismo klausimas netenka dalyko.

35

Tuo remdamasi ji daro išvadą, kad sūvoka „nuolatinis padalinys“ nesusijusi su pagrindinėje byloje nagrinėjama byla, o tai pateisina prašymo priimti prejudicinį sprendimą pripažinimą nepriimtiniu.

36

Reikia priminti, kad pagal Teisingumo Teismo suformuotą jurisprudenciją, šiam teismui ir nacionaliniams teismams bendradarbiaujant pagal SESV 267 straipsnį, tik bylą nagrinėjantis nacionalinis teismas, atsakingas už sprendimo priėmimą, atsižvelgdamas į bylos aplinkybes turi vertinti tai, ar jo sprendimui priimti būtinas prejudicinis sprendimas, ir Teisingumo Teismui pateikiamą klausimą svarbų. Todėl kai pateikti klausimai susiję su Sąjungos teisės išaiškinimu, Teisingumo Teismas iš principo turi priimti sprendimą (2021 m. balandžio 29 d. Sprendimo Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny, C-383/19, EU:C:2021:337, 29 punktą ir nurodytą jurisprudenciją).

37

Tuo remiantis darytina išvada, kad nacionalinio teismo pateiktiems klausimams dėl Sąjungos teisės išaiškinimo, atsižvelgiant į jo paties nurodytą teisinį pagrindą ir faktines aplinkybes, kurių Teisingumo Teismas neprivalo tikrinti, taikoma svarbos prezumpcija. Teisingumo Teismas gali atmesti nacionalinio teismo pateiktą prašymą tik jeigu akivaizdu, kad prašomas Sąjungos teisės išaiškinimas visiškai nesusijęs su pagrindinėje byloje nagrinėjamo ginčo aplinkybėmis ar dalyku, jeigu problema hipotetinė arba Teisingumo Teismas neturi informacijos apie faktines ir teises aplinkybes, būtinas tam, kad naudingai atsakytų į jam pateiktus klausimus (2020 m. spalio 1 d. Sprendimo Úrad špeciálnej prokuratúry, C-603/19, EU:C:2020:774, 28 punktą ir nurodytą jurisprudenciją).

38

Nagrinėjamu atveju prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas Teisingumo Teismui pateiktame 2020 m. rugpjūčio 19 d. dokumente nurodė, kad jam pateiktas klausimas apskritai susijęs su Direktyvoje 2006/112 ir įgyvendinimo reglamente Nr. 282/2011 vartojamos sūvokos „nuolatinis padalinys“ aiškinimu ir kad šiame klausime nėra jokios konkrečios nuorodos į šios direktyvos 194 ar 196 straipsnius. Jis pabrėžė, kad klausimas, ar pagrindinė byla yra susijusi su vienu ar kitu iš šių straipsnių, galiausiai yra papildomas, nes dėl vieno ir kito iš šių straipsnių kyla klausimas, kurioje valstybėje sisteišigs apmokestinamasis asmuo, o tai reiškia, kad abiem atvejais reikia nuspręsti, ar yra nuolatinis padalinys.

39

Austrijos Respublikos teisinė pozicija nėra vienintelis aiškinimo galimybų, kuriai būtų galima pritarti, ir dėl to prašymas priimti prejudicinį sprendimą negali būti nepriimtinas.

D?l esm?s

40

Savo klausimu prašym? priimti prejudicin? sprendim? pateik?s teismas iš esm?s siekia išsiaiškinti, ar valstyb?je nar?je nuomojamas pastatas yra nuolatinis padalinys, kaip tai suprantama pagal Direktyvos 2006/112 43 straipsn? ir iš dalies pakeistos Direktyvos 2006/112 44 ir 45 straipsnius, kai šio pastato savininkas neturi savo darbuotoj?, kad gal?t? teikti paslaug?, susijusi? su nuoma.

41

Pirmiausia reikia pažym?ti, kad prašym? priimti prejudicin? sprendim? pateik?s teismas nepatikslinka, ar nori išnagrin?ti, ar šis nekilnojamasis turtas gali b?ti laikomas apmokestinamojo asmens, kuris gauna ar, priešingai, teikia su nuoma susijusias paslaugas, nuolatinio padalinio. Vis d?lto ? prejudicin? klausim? galima atsakyti atsižvelgiant ? šiuos du atvejus.

42

Pagal suformuot? Teisingumo Teismo jurisprudencij? s?voka „nuolatinis padalinys“ reikalauja minimalaus žmogišk?j? ir technini? ištekli?, b?tin? konkre?ioms paslaugoms teikti, nuolatinio susitelkimo. Taip jis suponuoja pakankam? pastovumo laipsn?, o žmogišk?j? ir technini? ištekli? požiriu – tinkam? strukt?r? aptariamoms paslaugoms teikti (2007 m. birželio 28 d. Sprendimo Planzer Luxembourg, C?73/06, EU:C:2007:397, 54 punktą ir nurodyta jurisprudencija). Konkre?iai kalbant, ši s?voka „nuolatinis padalinys“ negali apimti savo darbuotoj? neturin?ios strukt?ros (šiuo klausimu žr. 1997 m. liepos 17 d. Sprendimo ARO Lease, C?190/95, EU:C:1997:374, 19 punkt?).

43

Ši? jurisprudencij? patvirtina ?gyvendinimo reglamento Nr. 282/2011 11 straipsnis, pagal kur? nuolatiniam padalinio b?dinga, be kita ko, „tinkama žmogišk?j? ir technini? ištekli? strukt?ra“. Nors tiesa, kad šis ?gyvendinimo reglamentas pagal jo 65 straipsn? tapo taikytinas tik nuo 2011 m. liepos 1 d., taigi pagrindin?je byloje netaikomas *ratione temporis*, min?to ?gyvendinimo reglamento 14 konstatuojamojoje dalyje nurodyta, kad juo siekiama patikslinti tam tikras s?vokas, ?skaitant „nuolatinio padalinio“ s?vok?, atsižvelgiant ? Teisingumo Teismo jurisprudencij?.

44

Nagrin?jamu atveju iš Teisingumo Teismo turimos bylos medžiagos matyti, kad pareišk?ja pagrindin?je byloje neturi joki? darbuotoj? Austrijoje ir kad asmenys, atsakingi už tam tikras valdymo užduotis, buvo šios bendrov?s ?galioti pagal sutart?, nors ji ir toliau priimdavo visus svarbius sprendimus d?l aptariamo pastato nuomos.

45

Taigi pastatas, kuriame n?ra joki? žmogišk?j? ištekli?, d?l kuri? gal?t? veikti savarankiškai, akivaizdžiai neatitinka jurisprudencijoje nustatyt? kriterij?, kad b?t? laikomas nuolatinio padalinio, kaip tai suprantama pagal Direktyv? 2006/112 ir iš dalies pakeist? Direktyv? 2006/112.

46

Atsižvelgiant ? tai, kas išd?styta, ? pateikt? klausim? reikia atsakyti taip, kad nuomojamas nekilnojamasis turtas valstyb?je nar?je tokiomis aplinkyb?mis, kai šio pastato savininkas neturi

savo darbuotojų, kad galėtų teikti su nuoma susijusią paslaugą, nėra nuolatinis padalinys, kaip tai suprantama pagal Direktyvos 2006/112 43 straipsnį ir iš dalies pakeistos Direktyvos 2006/112 44 ir 45 straipsnius.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

47

Kadangi šis procesas bylos šalims yra vienas iš etapų prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusių teismo nagrinėjamoje byloje, bylinėjimosi išlaidų klausimą turi spręsti šis teismas. Išlaidos, susijusios su pastabų pateikimu Teisingumo Teismui, išskyrus tas, kurias patyrė minėtos šalys, nėra atlygintinos.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (dešimtoji kolegija) nusprendžia:

Nuomojamas nekilnojamas turtas valstybėje narėje tokiomis aplinkybėmis, kai šio pastato savininkas neturi savo darbuotojų, kad galėtų teikti su nuoma susijusią paslaugą, nėra nuolatinis padalinys, kaip tai suprantama pagal 2006 m. lapkričio 28 d. Tarybos direktyvos 2006/112/EB dėl pridėtinės vertės mokesčio bendros sistemos 43 straipsnį ir Direktyvos 2006/112, iš dalies pakeistos 2008 m. vasario 12 d. Tarybos direktyva 2008/8/EB, 44 ir 45 straipsnius.

Parašai.

(*1) Proceso kalba: vokiečių.